

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3756/2025
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Секулић, адвокат из ..., против тужене Техничке школе Бечеј, из Бечеја, коју заступа Правобранилаштво АПВ, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1296/25 од 01.10.2025. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1296/25 од 01.10.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1296/25 од 01.10.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1296/25 од 01.10.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђене пресуда Основног суда у Бечеју П1 55/22 од 16.07.2025. године којом је одбијен примарни тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили, за период од 30.04.2019. године до 30.04.2022. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, исплати 430.699,43 динара, са законском затезном каматом од 11.06.2025. године до исплате и 232.790,41 динара на име обрачунате законске затезне камате до 10.06.2025. године, и евентуални тужбени захтев да јој за период од 30.04.2019. године до 30.04.2022. године, на име разлике од исплаћене до припадајуће минималне зараде, исплати 185.484,25 динара, са законском затезном каматом од 11.06.2025. године до исплате и 101.505,23 динара на име обрачунате законске затезне камате до 10.06.2025. године, и обавезана тужилца да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 31.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду, одредбе члана 1 - 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, одбијен је тужбени захтев тужиле за исплату топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 30.04.2019. године до 30.04.2022. године, јер је тужиле исплаћена зарада у спорном периоду према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова. Одбијен је и тужбени захтев за исплату разлике од исплаћене до припадајуће минималне зараде у истом периоду јер је оценом доказа изведених у поступку, пре свега налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке, утврђено да не постоји разлика мање исплаћене зараде тужиле у односу на минималну зараду, јер је у сваком месецу утуженог периода тужени тужиле исплаћивао зараду у једнаком износу од минималне зараде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату спорних накнада. О праву на исплату топлог obroка и регреса Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужилац), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора, па је Врховни суд на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 18.05.2022. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 430.699,43 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић